

Branislav Krasnovský: Umět se ztratit v davu a stát se neviditelným, je nejdůležitější technikou pro přežití katastrofy. Jugoslávie či Sýrie může být snadno i zde

- CZ24 News | 31. srpna 2020

Branislav Krasnovský přináší užitečné rady pro přežití celospolečenské krize či katastrofy, která může nastat mnohem snadněji, než si dokážeme připustit

Koronavirová krize ukázala křehkost moderní společnosti, kterou lze jednoduše vykolejit ze zajetých kolejí. Čím dokonalejší společnost, tím větší problémy. Japonci bez elektřiny jsou ztraceni, Afgháncům je elektřina lhostejná, fungují i bez ní. Koronavirus neznamenal žádné vážnější kataklyzma, média však výrazně zhysterizovala společnost. Skutečné kataklyzma, například v podobě občanské války v Jugoslávii nebo Sýrii, bude pro společnost vylekanou koronavirem, opravdu neřešitelným problémem.

Existuje skupina lidí, která se celý život připravuje na pochmurný den D, kdy se celá civilizace rozpadne a zhroutí. Tito lidé frustrovaní nebývají, naopak zbystří pozornost a začnou automaticky využívat své znalosti a dovednosti, které trénovali a trénují delší dobu. Existuje množství škol přežití, které poskytují rady, jak uchránit sebe i svou rodinu v případě přírodní nebo společenské katastrofy, koncept ztracení se v davu a zmizení však udivuje svou jednoduchostí a přímočarostí.

Nejlepší maskování

Koncept jak se stát neviditelným je široký. Jeho součástí jsou i techniky maskování, ale v jiné podobě než si většina lidí představuje po shlédnutí vojenských filmů. Není důležité, aby si člověk speciálními barvami maskoval tvář a oblékal se do kamuflážních vojenských oděvů jako Rambo, základem je stát se neviditelným, splynout s davem. Ztratit se v něm.

K tomu, aby bylo možné splynout s davem, je třeba dodržovat několik zásad a neustále je trénovat. Zmizet v davu, splynout s ním může kdokoli, muž, žena i dítě libovolného věku. Kdo nevěří, ať vyzkouší nejjednodušší metodu jako zmizet. Stačí si dát k tomu na sebe montérky, vzít tašku s nástroji, nenavazovat oční kontakt, a můžete se projít na ulici 5 metrů od dobrého známého aniž by vás zaregistroval. Dělníky v montérkách lidský mozek totiž nehodnotí jako hrozbu a ostentativně je přehlíží. V případě montérek jde o velmi jednoduchý a primitivní systém zmizení, bez montérek by to tak snadné nebylo.

Vzorem v maskování a ukrývání je pro mnohé japonský důstojník Hiro Onoda, který na jednom z malých filipínských ostrovů po roce 1945 téměř 30 let pokračoval v bojích a filipínské ozbrojené síly ho nebyly schopné chytit. Onoda měl po ostrově na několika místech zakopanou v zemi v sudech municí, potraviny a zbraně. Před vlhkostí chránil municí tím, že ji ponořil do kokosového oleje. Dnes tento problém odpadá, neboť plastové barely v zemi vydrží několik století. Onoda se celý život ukrýval a maskoval, nesnažil se však ztratit v davu, takže techniky zmizení v davu netrénoval.

V případě skutečného kataklyzmatu vypukne s největší pravděpodobností ve společnosti panika, lidé budou zoufalí, což je bude nutit dělat věci, které by jindy neudělali. Kdo dokáže zmizet v davu, získal

opravdu velmi užitečnou schopnost na přežití. Pokud chce v davu zmizet, musí se chovat podobně jako členové davu. Nesmí dát najevo klid a skutečnost, že situaci kontroluje, měl by vypadat stejně frustrovaně jako všichni kolem.

Venkov neochrání

Někteří z těch, co se připravují na apokalypsu, si usilovně jako mravenci hromadí zásoby a zajišťují vlastní sídlo, což ale může v případě skutečných problémů vést k tomu, že jim tyto zásoby násilně vezme někdo více zoufalý. Důvod? Přestali být neviditelní. Ukázali sousedům, že jsou jiní, mají zásoby, ztratili tak svou kamufláž. Zkušenosti z bývalé Jugoslávie ukázaly, že lidé, kteří byli připraveni a poskytli své zásoby nepřipraveným, nakonec za svou pomoc pykali. Tlupa vedená těmi, jimž pomohli, je nakonec vyrabovala případně i zavraždila.

Jiní se spoléhají na vojenské vybavení a vojenský nebo paramilitaristický výcvik. Spoléhat se na své zbraně a výcvik však svádí k razantním reakcím. V případě občanského konfliktu však vyzbrojené jedince s taktickou výstrojí vnímají jako hrozbu jak vládní síly, tak i opoziční skupiny. Zkušenosti z občanské války v Sýrii či bývalé Jugoslávii ukázaly, že ozbrojenci jsou vždy podezřelí. Navíc – pokud má někdo opravdu dobré a drahé vojenské vybavení, existuje množství zájemců, kteří touží po tom, aby jeho výstroj a výzbroj získali za každou cenu. V případě katastrofy bude ozbrojenců více – a ti, co se spoléhají na své bojové schopnosti, se dostanou do konfrontace. Ti, co zvládnou uniknout ze zorného pole ozbrojenců (budou vypadat bídě, jejich výstroj bude levná a špinavá) jsou relativně ve větším bezpečí.

Určitě nepotěšíme ani ty, kdo věří, že před případnou společenskou katastrofou utečou na venkov. Platí základní axiom, že kdo žije 80 km od většího městského centra, nemá šanci se před katastrofou ukrýt. O útěku do bezpečí lesa sní jen amatéři, kteří si neuvědomují, že v lese se kvůli útěkům z měst nehorázně zvýší počet stejně zoufalých amatérů, přesvědčených, že se v lese ukryjí a získají potravu. Takovíto amatéři jsou vážným ohrožením nejen pro jiné, ale zejména pro sebe a pro vlastní rodiny.

Opět zkušenosti z Jugoslávie, Sýrie či Iráku ukázaly, že venkov se stává oblíbeným místem pro rabování ozbrojených skupin z měst. Skupiny z měst jsou početnější a lépe vyzbrojené než skupiny z venkova. Kromě toho, kdo se opevní ve svém sídle, z jeho komína se kouří a voní potraviny, se určitě brzy stane terčem útoku. Pokud však dokážete vypadat hladově a zuboženě stejně jako ostatní, obávat se tolik nemusíte.

Nu a ti, kteří se snaží dostat za každou cenu na venkov a nepřesvědčily je výše uvedené argumenty, musí počítat i s možností, že se s největší pravděpodobností zaseknou v koloně z města. Kdo trčel v několikahodinové koloně na dálnici (zkušeni odborníci na přežití vozí automaticky v autě téměř vždy potraviny, minimálně 10 litrů vody, lékárníčku a deky nebo spacáky) na vlastní kůži zjistil, jak dokáže dopravní kolona dokonale otrávit život. Kolona na dálnici při mohutnější katastrofě (zvláště když do hry vstoupí armáda a policie), může trvat nesrovnatelně déle. Zůstat bez vody, potravin, léků zaseknutý na dálnici v autě s celou rodinou a zásobami není nic, co by bylo možné vnímat pozitivně.

V přírodě žije zvíře s názvem lumík. V případě, že se lumíci přemnoží, rozhodnou se vydat na pochod s cílem nalézt oblast vhodnější pro život. Lumíci dokážou plavat, takže se snaží překonat i řeku, a dokonce se vrhají i do moře. Ve většině případů snahy překonat vodní tok končí pro lumíky tragicky. Na smutný osud lumíků by měli myslet v první řadě ti, kteří jsou připraveni v případě problémů z měst uprchnout a ukrýt se na venkově.

Lépe v paneláku?

Bez ohledu na to, zda policie, armáda nebo polovojenské skupiny udrží či neudrží kontrolu nad určitou oblastí, existuje poměrně jednoduchý systém jak udržet sebe i své blízké v relativním bezpečí. Apačové, kteří úspěšně několik desetiletí vzdorovali v partyzánských válkách Američanům, těžili z toho, že byli pro americké vojáky a osadníky neviditelní. Pokud se vydali na bojovou výpravu, dokázali je vystopovat jen indiánští stopaři. Přitom v jejich oddílech nebojovali jen muži – členy těchto skupin byly i ženy a děti, což šanci na zmizení Apačům značně komplikovalo. Od Apačů rovněž pochází rčení, že jeden neviditelný muž s nožem je mnohem nebezpečnější, než skupina po zuby ozbrojených, kteří splynout s terénem nedokážou.

V případě katastrofy mají výhodu ti, kteří si doma dlouhodobě připravovali zásoby na přežití. Většina zkušených jedinců se tedy v případě chaosu snaží dostat v první řadě domů. Doma mají nejen zásoby trvanlivých potravin a vody na několik týdnů (v případě střídmosti i déle, potrava není prioritní problém, stejně jako toaletní papír), ale doma mají i další důležitou výstroj a výzbroj, medikamenty, nesmí chybět širokospektrá antibiotika, vitamíny, minerály, sůl. Většina lidí připravujících se na apokalypsu v libovolné podobě má legální zbrojní průkaz, ti, kteří ho nemají, mají doma minimálně luky a kuše. Jde o nesmírně efektivní zbraně a ti, kteří si dokáží vyrobit sami luk, šípy a tětivu, mají velkou výhodu.

Pro mnohé odborníky na přežití jsou samozřejmostí polní vysílačky, náhradní baterie, solární nabíječky či generátory na výrobu energie. Zkušenosti odborníci na přežití mají dostatek předmětů (levné nože, sekerky, mačety, části oděvů, náhradní zdroje energie, léky, finanční obnos v malých bankovkách apod.) pro obchod s jinými skupinami. Část z odborníků na přežití má kromě toho v případě nouze rovněž v zemi někde v blízkém okolí svého domova (základny) na nepřístupných místech pro každý případ zakopány plastové barely, ve kterých se nacházejí potraviny, léčiva, zdroje energie, náboje... Využívají svých dovedností s geocachingem, takže na rozdíl od veverky nikdy nezapomenou, kde si své tajné zásoby ukryli.

Byt v panelovém domě je mnohem jednodušší ubránit než rodinný dům ve vilové čtvrti – samozřejmě v případě pokud se město nestane bojištěm občanské války. Pokud se město změní na frontovou linii, mohou budovy ve městě dopadnout podobně jako budovy v chorvatském Vukovaru, bosenském Sarajevu, čečenském Grozném a v syrském Aleppu.

Ve většině případů jsou ale problémy v městské sídlištní aglomeraci podstatně menší než problémy ve vilových čtvrtích či na venkově. Velká města jsou totiž ve většině případů pod kontrolou vládních vojáků, a ti alespoň částečně udržují základní civilizační standardy. Pokud však konflikt trvá déle, mnozí obyvatelé nakonec stejně skončí v uprchlických táborech, což pro nepřipravené představuje další šok a množství problémů.

Na internetu existuje dostatek možností seznámit se s hrozbami, které souvisejí s uprchlických táborech (choroby a epidemie, výrazná ztráta občanských svobod, násilná trestná činnost kriminálních gangů, únosy, vraždy, znásilnění, krádeže, deprese...), ale i v uprchlickém táboře schopnost splynout s davem výrazně zvyšuje šance na přežití.

Kompendium

Jaké jsou tedy základní poučky, pomocí kterých je možné ztratit se v davu a zvýšit šance na přežití pro sebe a své blízké?

1. V první řadě neustále trénovat a zvyšovat své schopnosti. Je třeba si zvyknout na skutečnost, že

možná bude nutné překročit i etické normy, na které jsou lidé zvyklí. Je třeba se naučit chovat ne jako šelma, ne jako oběť, ale jako chřestýš. Heslo zní: rychle, nenápadně – a bez sentimentu.

2. Je zbytečné a kontraproduktivní pomáhat nepřipraveným lidem za každou cenu. Prioritu má vlastní přežití a přežití vlastní rodiny. Zachraňovat nepřipravené znamená zviditelnění, a to je chyba. Amatéři jsou zátěží a nelze se na ně spoléhat, není vhodné jim ani důvěřovat. Pokud již někdo cítí potřebu amatérům pomoci, ať jim položí nenápadně potraviny v tajnosti přímo pod nos, kontaktu je třeba se vyhýbat. Ať amatéři poslouchají pokyny vlády a politiků, ti to se všemi myslí dobře.

3. Za žádných okolností netřeba vyčnívat z davu oblečením, vzezřením, vybavením. Kdo vzbudí pozornost, stává se terčem útoků, nejčastěji kvůli kořisti. Konfliktům je třeba se vyhýbat co nejvíce. Pokud je však konflikt nevyhnutelný, je třeba reagovat podobně jako zmíněný chřestýš. Je lepší ztratit vybavení než vlastní život a zdraví. Existují odborníci, kterým stačí na přežití opravdu jen núž, takových jedinců však není mnoho. Kdo si neumí představit, jak lze přežít jen s nožem, ať hledá dostupné informace na internetu nebo v literatuře.

4. Oblečení a výstroj by měly být v odstínech šedé, modré nebo hnědé barvy. Žádná vojenská výstroj a v žádném případě nenosit zbraně na viditelném místě. Kdo nosí viditelně zbraně, stává se viditelnou hrozbou a nedokáže se rychle ztratit. Výstroj a oblečení nesmí být drahé, žádné viditelné drahé šperky, hodinky a pod. Ženy nesmí nosit oděv, který zvýrazňuje jejich postavu, muži se musí vyvarovat agresivním postojům a gestům.

5. Z domu nevycházet beze zbraně. Bez ohledu na to, že politici zakazují nošení zbraní. Teroristické útoky noži v západní Evropě v posledních letech ohrožily zejména slušné a neozbrojené civilisty, kteří uvěřili politikům. Kdo se bojí trestního postižení za núž, ať si sežene taktické pero, delší tužku nebo zbrousí plastovou neplatnou platební kartu, kterou může používat jako břitvu. Kámen se rychle změní na improvizovanou zbraň s nesmírným účinkem. Kdo chce, nikdy nezůstane bezbranný.

6. Kdo chce umět zmizet v davu a chce se stát neviditelným, ať nosí s sebou věci, kterými může změnit rychle svůj vzhled, například čepici, sluneční brýle, bundu (ideální bunda se dá nosit z obou různě barevných stran). Je třeba vyhýbat se výrazným sprejům a voňavkám, mnoho lidí si dokáže zapamatovat vůni, ještě lépe to však dokáží psi.

7. Na nošení věcí jsou vhodné běžně dostupné batohy (batoh je lepší než taška, právě kvůli možnosti nošení na zádech, stačí velikost 25 litrů), ve kterých se nachází základní výstroj. Tyto batohy byste měli mít možnost nosit i jako tašku, aniž jste upoutali pozornost. Zcela nejzákladnější výstroj by měla obsahovat pevný núž s čepelí zhruba 12 cm, láhev na vodu minimálně 0,75 litru (k láhvi patří zhruba půllitrová nádoba na vaření), zápisník, tužku, čtvercový šátek, zápalky, kompas, svíčku, malou baterku s náhradními zdroji, malou lékárníčku a krabičku poslední záchrany.

8. Neustále je třeba trénovat, vzdělávat se a zvyšovat svou schopnost přežít, zvyšovat svou odolnost, připravenost a kondici. Vše, co člověk potřebuje k životu, dokáže v případě kataklyzmatu i ve střední Evropě najít ve svém okolí. Lidé dokáží přežít ve velmi nehostinných podmínkách, musí však dodržovat potřebné zásady. Pokud někdo nenajde vodu a potraviny ve své blízkosti, ještě neznámá, že tam nejsou. Spíše to svědčí o slabší teoretické přípravě.

Poslední rada na závěr – je třeba se vyhýbat velkým batohům. Toho, kdo si sbalí vše, co potřebuje do padesáti nebo pětasedmdesátilitrového batohu (za předpokladu, že nejde jako horolezec do Himalájí) nakonec zničí vlastní těžký ruksak plný hloupostí ještě dříve, než mu ho násilím seberou.

